

Het Woord en de herders

ds. J. IJsselstein – Lukas 2:15

Kerstpreek

Liturgie:

Psalm 148:1 (en 5)

Psalm 148:5 (middagdienst)

Lezen Lukas 2:8-20

Psalm 34:1,2,3,4

Psalm 149:2

Psalm 56:5,6

Gemeente, in Jesaja 61 blikt de profeet Jesaja vooruit naar de komst van de toen nog komende Christus, als hij zegt: *De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij (de komende Christus) gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen. Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis* (Jesaja 61:1).

Op deze Kerstdag herdenken wij hoe deze profetie in vervulling gegaan is. Het is mijn wens en bede dat de Heere ook vandaag dit woord in ons hart vervullen zal, namelijk dat er een blijde boodschap is voor de zachtmoedigen.

De tekst kunt u vinden in Lukas 2:8-18. Het gedeelte is u voorgelezen. Ik lees het hele stuk niet opnieuw, maar wel het vijftiende vers. Lukas 2:15:

En het geschiedde, als de engelen van hen weggevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander zeiden: Laat ons dan heengaan naar Bethlehem en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.

Het thema voor de preek is:

Het Woord en de herders.

We letten op vier aandachtspunten. De herders hebben het Woord:

1. Gehoord
2. Geloofd
3. Gezien
4. Geprezen

Als eerste dus:

1. De herders hebben het Woord gehoord

Het is nacht. In vers 8 lezen we: *En er waren herders in diezelfde landstreek, in de velden van Efratha.*

Herders: eenvoudige, hardwerkende mannen. Jong of oud, dat weten we niet.

Herder-zijn, dat was een mooi beroep, maar erg geëerd waren herders in die tijd niet.

Al was het alleen al, omdat ze de wetten van Mozes en al die andere wetjes die de mensen daarbij hadden gemaakt, vanwege hun beroep niet gemakkelijk konden houden.

Herders zijn het. Verder weten we eigenlijk helemaal niet zo heel veel van ze.

Wat staat er verder van ze? *En hielden de nachtwacht. Ze zijn aan het werk.*

Als je gewoon het werk doet wat je moet doen, is het niet zo dat de Heere niet op bezoek kan komen. Laten we niet overgeestelijk worden: ze zijn aan het werk.

Het zijn sterke, geharde kerels. Want het herdersleven is hard. Het is geen kantoorbaan. Of ze oud zijn of jong, dat weten we niet. Misschien is het een gemengd gezelschap wat leeftijd betreft. Maar het zijn *vrome* mannen (vroom in de goede, Bijbelse zin van het woord), die (zoals later gezegd wordt van Simon) *de Zaligmaker verwachten*.

U zegt: ‘Dat staat nergens.’ Ja, dat klopt, maar dat blijkt wel uit de geschiedenis.

Dat blijkt uit wat de engel tegen hen zegt en uit wat zij antwoorden en doen.

Maar nu is het nacht... De schapen slapen... Soms hoor je, dat er nog eentje wat beweegt, maar verder is het heel stil...

Ja, er zijn wel heel veel krekels. De steppe in de zomernacht is vol met het getjirp van krekels. Overal. Soms hoor je in de verte gegrom...

De mannen zijn waakzaam. Ze letten heel goed op, want uit die donkere nacht kan plotseling een dief of een roofdier tevoorschijn komen...

En dan... plotseling... *En zie* (vers 9). Midden in die donkere nacht een engel.

Ja meer, *de heerlijkheid des Heeren omscheen hen*.

Verblindend licht schittert van alle kanten op die mannen. Plotseling is daar de glans van de heerlijkheid des Heeren, van de aanwezigheid van de Heere Zelf, in al Zijn majesteit en glorie.

En je kunt het begrijpen: ze schrikken! *Ze vrezten met grote vrees*. In de lichtglans van de Heere van de hemel, van de God van de hemel, krimpen ze als zondige mensen in elkaar. Maar die engel zegt: *Vrees niet*. Wees niet bang, mannen. *Ik verkondig u grote blijdschap*. Ik heb een goede boodschap voor u.

Ja, meer nog, want die boodschap zal verder strekken, want ik verkondig u grote blijdschap *die al den volke wezen zal*. Die boodschap is niet beperkt tot u, herders en tot jullie, Joden. Maar die boodschap is voor allerlei soorten mensen: jong, oud, rijk, arm, geletterd, ongeletterd, Jood, heiden. *Al den volke*. Zelfs voor u...

Want, vers 11, *u* (voor u) *is heden geboren de Zaligmaker, Christus* (de Messias), *de Heere*. Hij, de Zoon van de allerhoogste God, is geboren *in de stad Davids*.

‘Herders’, zegt de engel, ‘Hij is *voor u* geboren. Niet voor engelen, maar voor mensen. *Voor u*.’

‘En’, zegt de engel, ‘dit woord dat ik zeg is waar, maar u krijgt er ook nog een teken bij.’

Net zoals de jonge Maria een teken kreeg: ‘Ga maar naar tante Elizabeth, die is zes maanden in verwachting.’

En nu is er weer een teken: *Gij (u, herders) zult het Kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.*

‘De grote Davidszoon is geboren, maar herders, niet in een paleis, niet in kostbare kleding, maar de Zaligmaker ligt *in doeken gewikkeld in een kribbe.*’

Maar, voordat ze tijd hebben om daarover na te kunnen denken is er (vers 13), *van stonde aan* (direct), *een menigte van hemelse heirlegers*. Geen zangkoor, maar een spreekkoor van miljarden engelen, *prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste hemelen*. Deze engelen zijn vol van verwondering, verbazing en aanbidding.

Ze aanbidden God Drie-enig in de hemel en ze aanbidden de Zoon van God, die ze kennen van Zijn hemelse glorie en majesteit. Ze weten van de diepe verlorenheid van het menselijke geslacht en ze weten dat Hij, de Zoon van God, nu geboren is in een menselijke natuur. Voor hen, verloren mensen.

En nu stroomt als het ware het binnenste van deze miljarden engelen over van aanbidding, als ze de heerlijkheid van God en van de zondaarsliefde van Christus aanbidden:

Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde (vrede met God, door Hem, die Zich zo diep vernederd heeft in de kribbe in Bethlehem), *in de mensen een welbehagen* (niet in engelen maar, onbegrijpelijk wonder, in *mensen*).

Sommige handschriften zeggen: *in mensen ván welbehagen* (in mensen in wie God een verkiezend welbehagen gehad heeft). Dat zou ook kunnen. Beide opties zijn mogelijk.

En dan? Dan ineens is het weer aardedonker. Dan ineens is het weer stil. Dat spreekkoor uit de hemel zwijgt. Het is voorbij.... De krekels die tjirpen weer verder...

Even een blik in de hemelse heerlijkheid. Maar nu is het weer donker.

Gewoon donker, zoals in alle andere nachten...

Zoals het kan zijn, als je aan het Avondmaal zit. Je hart wordt naar de hemel getrokken en het lijkt een ogenblik alsof de hemel open gaat.

En dan is het voorbij, dan moet je weer naar je bank. En het leven gaat verder...

Zoals het kan zijn, als je in de kerk zit en je hart wordt geraakt door het Woord.

En dan is het voorbij, dan gaan we weer naar huis...

Zoals het kan zijn, op een zondag. Je zegt: ‘Was het altijd maar zondag. Bleef het maar zondag!’ Maar de zondag gaat voorbij. En het leven gaat weer door...

Zoals het kan zijn, doordeweeks. Als je hart een ogenblik naar de hemel toe getrokken wordt en je zegt: ‘Het was zó licht!’ En ja, nu is het weer donker...

Het licht is weg, de tranen van blijdschap en verbazing zijn weggeveegd, je trilt nog een beetje na op je benen (zoals de herders), maar ook dat ebt langzaam weg.

En je zit weer midden in de donkere nacht...

En gaandeweg raak je alles kwijt: je emotie, je gevoel, je wonderlijke herinnering dat de hemel openging... Het wordt weer donker en je houdt niets anders over dan één ding...

Wat? Welk ene ding?

Het Woord!

Zo is het toch, kinderen van God? Alles wat je meegemaakt hebt, gaat tussen je vingers doorglippen en je wordt in jezelf steeds meer een verloren en ellendig mens, die moet zeggen: ‘O God, ik heb alles verzondigd. En mijn hart? Een beestenstal. *Ik ben een groot beest voor u.*’ Het glipt je allemaal weg, tussen de vingers door en er blijft maar één ding over: *op Uw Woord heb ik gehoopt.*

Woorden, die misschien wel jaren geleden met kracht in je ziel gelegd zijn, en die jaren later nog als kurken zijn waarmee je ziel drijvend wordt gehouden. Geen mensenwoorden, geen domineeswoorden, maar woorden waarvan geldt: *Ik heb ze zelf uit Zijn mond (uit Zijn Woord) gehoord.*

Maar ja, die woorden zijn voor de herders zo moeilijk te begrijpen... Want wat zei die engel tegen de herders? *Ik verkondig u grote blijdschap. U is heden de Zaligmaker geboren. Voor u, voor jullie: Christus, de Heere, in de stad Davids.*

Woorden die u vast ook eerder gehoord hebt in deze Kerstdagen: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven (Jesaja 9:5).*

Voor u!

Voor ons...? Voor mij...?

Ja, en de duivel heeft zijn antwoord direct klaar: ‘Dat kan niet waar zijn, hor. Christus voor u? Dat moet op een vergissing berusten. U bent veel te slecht. Trouwens, die boodschap kan ook niet waar zijn, dat Christus de Zoon van God, zo laag geboren is in een kribbe. Herders, geloof dat nou toch niet!’

En hun eigen hart zegt misschien ook wel: ‘Ja, het klinkt allemaal wel mooi, maar volgens dit kan toch niet waar zijn? Voor mij? Ben ik niet veel te slecht?’

Wonderlijke woorden, ze begrijpen ze niet, maar toch haken ze als met weerhaken vast in hun ziel, in het hart van de herders.

Maar gelukkig, in al hun twijfel (die er wellicht geweest is, maar dat weten we niet) is er een teken: *U zult het Kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.*

Maar..., maar dat is een moeilijk teken! De Messias geboren! Eindelijk. De grote Davidszoon. Maar in een *kribbe*?

De hemel was even open en hun hart was even in de hemel. En nu is het weer aardedonker. Dus blijft er in die donkere nacht maar één ding over: Mij geschiedde, Heere, *naar Uw Woord.*

Ze hebben het Woord *gehoord*. En ze hebben (in de tweede plaats) ze het Woord *geloofd*. Maar we gaan eerst zingen uit Psalm 149 vers 2:

Laat d' ijverige tempelreien, op fluiten 's Hoogsten naam verbreien;
Hun psalmgezangen vrolijk paren, met trommelen en snaren;
Nu God met lust Zijn ogen slaat op Jacobs uitverkoren zaad;
Zachtmoedigen Zijn gunst betoont, en hen met heil bekroont.

Ons tweede aandachtspunt:

2. De herders hebben het Woord geloofd

Als we nog een keer kijken naar vers 15 waar staat: *En het geschiedde, als de engelen van hen weggevaaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkaar zeiden: Laat ons dan heengaan naar Bethlehem en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.*

De hemel is weer dicht. Ze gaan weer zitten rond hun vuurtje en wat zeggen ze tegen elkaar...?

‘Mannen, wat was het toch mooi, hè? Wat hebben we toch genoten! Een engel gezien, hemelse legermachten en een boodschap van de Heere gekregen dat de Zaligmaker geboren is. Nou, daar kunnen we jaren mee vooruit...’

‘Ja’, zegt een ander, ‘maar hieraan kun je wel zien, dat wij heel bijzondere kinderen van God zijn. Dit maak je toch niet vaak mee, zoals wij dat nu beleefd en meegemaakt hebben in deze donkere nacht.’

‘Ja’, zegt een ander, ‘mijn hart werd zo geraakt en de tranen rolden over m’n wangen.’

En... ze bleven zitten...?

Nee!

Dat is van de mens. Zitten, rusten, genieten, maar *zonder de Zaligmaker!*

De herders hebben het Woord niet alleen bewonderd, er niet alleen over gepraat, maar ze hebben het Woord *geloofd*. De Heilige Geest bracht dat Woord tot in het diepste van hun binnenste en paste het toe in hun hart en ze *geloofden* het Woord.

Wanneer? Toen de engel sprak, toen *God* sprak. Want dat is *Gods* werk, het werk van de Heilige Geest.

Ook hier in de kerk, als God spreekt en Zijn woorden toepast. Dan moet u niet aan het einde van de dienst zeggen: ‘En nu moet de Heere het nog toepassen...’

Nee, dat *gebeurt* hier als God spreekt. Als alles wat je er tegen in wilt brengen wegvalt en God met kracht spreekt in je ziel en zegt: ‘Het is voor u.’

Waaruit *blijkt* hun geloof? Daaruit dat ze er niet genoeg aan hebben, aan wat ze gekregen en genoten hebben. Nee, ze moeten de Zaligmaker, ze moeten *Jezus Zelf* hebben.

Het is een zegen als je veel van de Heere ontvangen hebt, als de Heere in je leven gekomen is, als zonde zonde geworden is in je hart. En het is een zegen van God als er in de donkerheid van je bestaan, terwijl je gebukt gaat onder de zonden, een straal van licht uit de hemel valt op je weg. Het is een zegen als de woorden van het Evangelie je hart raken, als je Zijn lokstem hoort: *Kom tot Mij*.

Het raakt je emoties, het verwarmt je hart.

Maar *het* grote gevaar is, dat we daarop gaan rusten... Tevreden, zoals zoveel mensen, zoveel kerkmensen, tevreden zijn. Kijk maar naar uw hart...

U zegt: ‘De Heere is in mijn leven gekomen en alles is anders geworden.’ En ik ben *tevreden*...

U zegt: ‘Ik heb mijn zonden leren zien en voor de Heere beweend, hartelijk en vol berouw.’ En ik ben *tevreden*...

U zegt: ‘Ik heb weleens een glimp opgevangen van de hemelse heerlijkheid en de hemelse vreugde.’ En ik ben *tevreden*...

‘Nee’, zegt een ander, ‘ik heb zelfs een engel gezien.’ En ik ben *tevreden*...

En een volgende gaat nog verder en zegt: ‘Ik kan u precies de weg vertellen uit de donkere nacht van Efratha’s velden naar de kribbe in Bethlehem: rechtdoor, pas op, rechts liggen stenen, links zijn kuilen, rechtsaf, tweede weg links, tweede huis aan de rechterkant, aankloppen, binnengaan, knielen voor de kribbe. Zo brengt God een mens bij de kribbe.’

O, ja...?

De weg *geweten*, verteld aan anderen, misschien anderen wel bekritiseerd, omdat ze op die weg drie keer zijn verdwaald en een grote omweg genomen hebben.

De weg *geweten* hebben..., maar de levensvraag is (kijk in uw hart): Bent *u* ooit die weg *gegaan*?

Nee? Niet? De weg *geweten*, maar niet bewandeld?

Pas op, lieve mensen! Het is niet genoeg om de weg te *weten*, vanuit het donker van Efratha’s velden naar de kribbe van Bethlehem. Het is niet genoeg, het is *tekort* voor de eeuwigheid!

Het ware, oprechte, echte geloof vindt houvast in het Woord en dan ga je niet rusten, dan word je geen *tevreden* mens, dan ga je niet zitten.

Hoe komt dat?

Het Woord zet mensen in beweging.

Kijk maar naar Maria. *Ze ging met haast* naar Hebron. En hier de herders, zonder uitstel: *Laat ons dan heengaan naar Bethlehem en laat ons zien het woord, dat er geschied is* (geen twijfel mogelijk, het is gebeurd!) *dat de Heere* (niet een engel, niet een dominee, maar de Heere) *ons heeft verkondigd* (vers 15).

Ze maken zich helemaal niet druk meer om mensen, ook niet om hun dieren: *Laat ons dan heengaan!*

Is dat een *eenvoudige* weg?

Nee. Je schapen alleen laten in het holst van de nacht? Naar Bethlehem gaan? Ja, maar waar moeten we dan zijn? Op bezoek gaan bij de Messias in je werkplunje..., dat kan toch niet?

Duizend en één bezwaren, maar het *Woord zet hen in beweging*. En ze gaan.

Het geloof gaat een *onbekende* weg, maar het *gaat*. De blinde worden geleid, zegt de Bijbel, in een weg die ze niet *geweten* hebben (al dacht je de weg heel goed te weten) en in paden die ze niet bewandeld hebben (Jesaja 42:16).

Ze gaan. Het geloof *gaat op weg.*

Hoe komt dat? Gaan ze in eigen kracht? Nee, het is de Heilige Geest, die hen als het ware influistert: ‘Toe nu, ga nu maar. Het Woord is waar. Zou God het zeggen en niet doen, spreken en niet waarmaken?’

Het is de Geest, die hen influistert: ‘Herders, het is waar: *U is heden geboren de Zaligmaker.* Het is voor u.’

En dan, als alles dan weggevallen is, van wat ze hadden en waar ze zo van genoten hadden, ja dan vallen ook hun innerlijke bezwaren weg.

Als de Geest Zelf zulke uitzierende, zoekende en verwachtende harten geloof schenkt, dan is het wel zo dat hun hart hen veroordeelt, maar dan zegt hun hart ook (door God Zelf in beweging gezet): ‘*Kom, we gaan naar Bethlehem.*’

En mijn vraag aan u is, of er hier zulke mensen in de kerk zijn. Die in het verleden misschien wel heel veel van de Heere gekregen hebben, maar uiteindelijk verlies je het allemaal en er blijft niets anders over dan een arme zondaar, die alles verknoeit en verzondigd heeft. Die het Woord wel in handen gekregen heeft, maar zuchten moet: ‘Heere, ik kan Uw Woord zo moeilijk geloven’.

En toch, het Woord, en de Geest met dat Woord, zet harten in beweging, als de Geest nu ook *toepast* en als het ware fluistert in het hart: ‘Kom en zie, zoekende en verwachtende harten: *voor u* is heden geboren de Zaligmaker.’

Voor u. Dat is Kerst. Het is *voor u.*

Ze hebben het Woord gehoord, geloofd en nu in de derde plaats:

3. De herders hebben het Woord gezien.

Want ze gaan. *Met grote haast!*

Na alles wat er geweest is in hun leven (en in uw leven, wat u hopelijk allemaal weer kwijtraakt zodat u niets meer in uzelf overhoudt) gaan ze met grote haast om de Zaligmaker te vinden.

En dat, gemeente, is *wat ook wij nodig hebben.*

Niet dat je *weet* dat er een Zaligmaker geboren is, niet dat je *weet* waar Hij te vinden is. Dat alleen is niet genoeg! Je moet *Hem Zelf vinden* voor je eigen hart en leven. En wie Hem vindt, die vindt het leven.

Ze houden vast aan het Woord.

En, vers 16, vonden Maria (eerst Maria) en Jozef en het Kindje liggende in de kribbe.

Het Kindje liggende in de kribbe, dat wil zeggen: *het teken is wáár, het Woord is wáár!*

Ze hebben niet gemopperd toen ze binnen kwamen en gezegd: ‘Ja, wij verwachtten de grote Davidszoon, de Christus, maar het ziet er hier allemaal zo armoedig uit, het is allemaal een beetje laag, nederig en beneden onze stand.’

Nee, zoals Maria met blijdschap het teken zag (tante Elizabeth is in verwachting!), zo hebben de herders met blijdschap *het teken gezien*: het Kindje in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

En dus: *het Woord is waar.*

Welk Woord? Het Woord van de engel: ‘Hij, herders, is *voor u geboren!*’

En dan? Dan buigen die stoere kerels (jong of oud) eerbiedig neer bij de kribbe. Het Woord is waar, de Heere heeft het Zelf gezegd: De Zaligmaker... *voor mij...!*

Als je dat mag zeggen en zo knielt bij de kribbe, dan komt er toch meer rust in je leven.

Dan komt er iets van een andere gang in dat zoekende leven.

Zeker, er is nog veel te leren. Maar dan komt er wel een vaster fundament in je leven.

Als de Geest je met haast brengt, op je knieën, bij de kribbe. En als je dan in de kribbe, als in een spiegel iets ziet van de diepte van je eigen verlorenheid. Hij moest komen *om mij* te redden. Dat is het bewijs van de diepte van *mijn* verlorenheid.

En als je dan tegelijkertijd door het geloof in de kribbe iets mag zien van de onnaspeurlijke rijkdom en liefde van *Christus*. Hij, de eeuwige God, wilde komen... in *mijn* plaats.

Als je iets in de kribbe mag zien van de onuitsprekelijke liefde van de *Vader*, die Zijn enig geliefde Zoon gegeven heeft... in *mijn* plaats.

Als je, buigend bij de kribbe, iets mag zien van de genade van de *Heilige Geest*, die ondanks dat Hij niet welkom was in mijn leven, toch plaats heeft gemaakt voor Christus in de beestenstal van mijn hart.

Ja, als je zo bukt bij de kribbe, dan blijft er niks anders over dan (en dat is ons vierde punt):

4. De herders hebben het Woord geprezen.

En, staat er in vers 17, als zij Het gezien hadden, maakten zij alom bekend het woord, dat hun van dit Kindeken gezegd was.

Wat gaan ze vertellen? Hun wonderlijke ervaringen? Wat ze meegemaakt hebben?

Al de emoties die daarbij omhoog kwamen? Gaan ze vertellen van hun uitzien, van hun verlangen (misschien wel jarenlang)?

Nee. *Ze maakten alom bekend het woord(!) dat hun van dit Kindeke gezegd was.*

En wat was dat woord?

Dit: namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.

Er blijft, ook in de dankbaarheid maar één ding over: *het Woord van de Heere*. Wat God gezegd heeft tegen mij over dit Kind. Want zo wordt God geprezen, en zo sta ik niet in het middelpunt. Want het was niet voor niets dat kortgeleden de engelen gezongen hadden: *Ere zij God(!) in de hoogste hemelen.*

En als er ooit een moment is, om de lof van de Heere te bezingen dan is het hier, waar mijn verloren ziel buigt bij de kribbe (en de kribbe is rechtstreeks verbonden is met het kruis), waar mijn verloren ziel bukt aan het kruis.

Als je alles van jezelf hebt verloren en bent kwijtgeraakt, als je als een arm zondaar bij de kribbe, bij het kruis gebracht bent...

Nee, dan is het niet zo, dat je daar alles terugkrijgt, wat je eerder bent kwijtgeraakt. Nee, dan komt er blijvend iets anders in je leven, een andere koers, een ander doel. Dan zeg je met Maria: *Mijn ziel maakt groot de Heere en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.*

Dan wordt het waar wat de Catechismus van Westminster zegt: *Het hoogste doel van de mens* (daarvoor is de mens geschapen) *is om God groot te maken.* Als je zo gebracht wordt en mag buigen bij de kribbe en bij het kruis, nee dan gaat het niet meer om mij, maar dan gaat het om Hem. Dan zeg je tegen anderen: *Kom, maak God met mij groot.* Dat doen de herders ook. *Ze maken alom bekend het woord...* Iedereen mag het weten en straks gonst het in heel Judea: 'De Messias is geboren!'

En, vers 18, allen... let op: allen!

Schrik. Aangrijpend!

Allen(!) die het hoorden, verwonderden zich over hetgeen hun gezegd werd van de herders.

En dat kunt u ook doen, als u na de preek zo meteen weer naar huis gaat. U *verwonderen* en zeggen: 'Wat wonderlijk toch. Wat is het toch wonderlijk dat God een welbehagen heeft gehad in mensen, in 'mensen van het welbehagen'. Dat God Zijn Zoon gezonden heeft in deze wereld. Wat is het toch wonderlijk, dat de hemel even openging! Wat is het toch bijzonder, heel bijzonder! En ik kan daarbij ook nog wel de weg vertellen hoe je daar moet komen, bij de kribbe.'

Allen, staat er, verwonderden zich.

Maar mijn vraag nu, aan u is: wie van u *gaat er mee* naar Bethlehem? Wie van u laat alles van zichzelf achter? Wie vernedert zich diep, tot het niveau van een beestenstal? Wie wil er bukken en buigen als een verloren zondaar voor de geboren Hemelkoning?

Komt verwondert u hier mensen, zo klinkt een lied. Maar dat is niet genoeg!

We zeggen vandaag heel persoonlijk tegen elkaar: *Kom, ga met ons en doe als wij.*

Kniel eerbiedig voor Hem neer. Want alleen dan wordt het Kerst.

En, staat er in vers 20, de herders keerde wederom, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was.

Ze roemen het Woord. Zij roemen in God, zij prijzen het onfeilbare Woord, want ze hebben het zelf uit Gods mond gehoord.

De bekende predikant Robert Murray McCheyne zegt:

Toen vluchtte ik (met de beestenstal van mijn hart) tot Jezus (tot Zijn kribbe en Zijn kruis), Hij heeft mij gered,

Hij heeft mij verlost van het vonnis der wet.

Mijn heil en mijn vrede, mijn leven werd Hij.

Ik boog me en geloofde, en God sprak mij vrij!

Dat is Kerst. Dat geve de Heere ons allen.

Amen.

Slotzang Psalm 56: 5 en 6:

Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord;
Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord;
'k Vertrouw op God, door gene vrees gestoord;
Wat sterveling zou mij schenden?
Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
Mij bijstand bood, en 't onheil af zou wenden,
Tot U, o God, mijn lofzang op te zenden,
Door ijver aangespoord.

Vers 6

Gij hebt mijn ziel beveiligd voor den dood;
Gij richt mijn voet, dat hij zich nimmer stoot';
Gij zijt voor mij een schild in allen nood;
Gij hebt mijn smart verdreven;
Uw dierb're gunst is m' altoos bijgebleven;
'k Zal, voor Gods oog, naar Zijn bevelen leven;
Zo wordt door mij Zijn naam altoos verheven;
Zo wordt Zijn lof vergroot.